

Győzelem a bűn felett

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Róma 6; 1János 1:8–2:1

„Mert a bűn tirajtatok nem uralkodik; mert nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt” (Róm 6:14).

Ha a cselekedetek nem üdvözítenek, akkor mégis miért bajlódnánk velük? Miért ne maradnánk meg tovább a bűnben?

A 6. fejezet Pál válasza erre a fontos kérdésre. Itt azt tárgyalja az apostol, amit általában a „megszentelődésen” értünk. A kifejezés azt a folyamatot jelöli, amely során felülkerekedünk a bűnön és mind jobban tükrözzük Krisztus jellemét. A *megszentelődés* szó csak kétszer fordul elő ebben a levélben, a 6. fejezet 19. és 22. versében. A görög *hagaiszmosz* azt jelenti, hogy megszentelés, meg-szentelődés.

Azt jelentené ez, hogy Pál nem mond semmit arról, amit rendszerint megszentelődésnek nevezünk? Szó sincs róla!

A Bibliában a „megszentel” kifejezés azt jelenti, hogy valamit, valakit „oda-szán”, többnyire Istennek. Tehát a megszentelődésről gyakran úgy olvashatunk, mint ami már a múltban befejeződött, pl. „minden megszenteltek” (ApCsel 20:32). E meghatározás szerint azok a „megszenteltek”, akik Istennek szánták, vagyis szentelték magukat.

A „megszentelés” szó ilyen alkalmazása a Bibliában semmiféleképp sem tagadja a megszentelődés tanítását, sem azt, hogy ez a munka az egész életen át tart. A Szentírás erőteljesen képviseli ezt a tanítást, de általában más kifejezésekkel írja le.

Ezen a héten a hit általi megváltás egy másik oldalát vesszük szemügyre, amit könnyű félreérteni: a bűn feletti győzelem ígérete a Jézus által megváltottak életében.

„**AHOL MEGNÖVEKEDIK A BŰN**”

Róm 5:20 versében Pál igen erőteljes kijelentést tesz: „*ahol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővülködik.*” Mondanivalójának a lényege, hogy függetlenül a bűn nagyságától és borzalmas következményeitől, Isten kegyelme képes megbirkózni vele. Mennyi reményt meríthetünk ebből mindnyájan, különösen, ha az a gondolat kísért, hogy bűnünk túl nagy, megbocsáthatatlan! Róm 5:21 versében Pál rámutat, hogy bár a bűn halált hozott, Isten kegyelme Jézus által legyőzte a halált és képes örök életet adni.

Milyen logikai érveléssel száll vitába Pál Róm 6:1 versében? Mi a válasza az állításra (Róm 6:2-11)?

A 6. fejezetben Pál figyelemreméltó érveléssel indokolja, miért ne vétkezzen a megigazult ember. Először is, mondja, ne vétkezzünk, mert meghaltunk a bűnnek, majd megmagyarázza, hogy ez mit jelent.

A temetést szimbolizálja az alámerülés a keresztvízben. Minek a temetését? A bűnös „ó ember” temetését, vagyis a bűnt elkövető, bűn uralta testét. Tehát a „bűn teste” meghal, hogy tovább ne szolgáljunk a bűnnek. A Római levél 6. fejezete megszemélyesíti a bűnt, szolgálai felett uralkodó zsarnokként jeleníti meg. Miután meghal a „bűn teste”, ami a bűnt szolgálta, a bűn uralma is megszűnik felette. Aki felkel a hullámsírból, új emberként lép ki, többé nem szolgálja a bűnnek. Már új életben jár. Krisztus egyszer meghalt, mindenkiért, most pedig örökké él. Tehát a megkeresztelkedett hívő is egyszer s mindenkorra meghalt a bűnnek, és többé már nem kell a bűn uralma alatt lennie. Természetesen minden megkeresztelt hívő tudja, hogy a bűn nem tűnik el csak úgy, automatikusan az életünkben, amint kijövünk a vízből. *Nem uralkodik rajtunk a bűn, ez azonban nem jelenti azt, hogy ne kellene megküzdenünk vele!*

„Ebből világosan látjuk, mit jelentenek az apostol szavai. Minden ilyen kijelentés: 1) »*meghaltunk a bűnnek*« és »*éltek az Istennek*« stb. azt jelöli, hogy nem engedünk bűnös szenvedélyeinknek és a bűnnek, még ha a bűn továbbra is bennünk van. Vagyis a bűn életünk végéig bennünk marad, amint Gal 5:17 versében is olvassuk: »*Mert a test a lélek ellen törekszik, a lélek pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok.*« Ezért minden apostol és szent megvallja, hogy bennünk marad a bűn, mint ahogyan a bűnös szenvedélyek is, amíg hamuvá nem lesz a test. Azután új (*dicsőséges*) test támad fel, mentes a bűntől és szenvedélyeitől” (Martin Luther: *Commentary on Romans*. 100. o.).

AMIKOR A BŰN URALKODIK

Milyen figyelmeztetést találunk Róm 6:12 versében?

Az „uralkodjék” szó jelzi, hogy Pál királyként mutatja be a bűnt. A görög eredetiben itt szereplő ige jelentése szó szerint az, hogy „királyként uralkodni.” A bűn túlságosan is kész uralkodni halandó testünkön, meghatározva magatartásunkat. Amikor Pál azt mondja: „*ne uralkodjék tehát a bűn...*”, arra utal, hogy a megigazult ember eldöntheti, engedi-e uralkodni a bűnt az életében. Itt lép be az akarat szerepe.

„Meg kell értened az akarat tényleges erejét. Ez az emberi természetet uraló erő, a döntés vagy a választás hatalma. Minden az akarat helyes irányától függ. A választás képességét Isten megadta az embernek; téled függ, hogy helyesen élj azzal. Bár szívedet nem változtathatod meg, és saját erődből nem szeretheted Istent, mégis szabad választásodtól függ, hogy Őt szolgálj. Mihelyt átadod neki az akaratodat, Ő fogja benned munkálni úgy az akarást, mint a cselekvést. Így módon egész lényedet Krisztus Lelke uralja; szereteted Isten Fiában összpontosul, s gondolataid összhangban lesznek vele” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 36. o.).

Róm 6:12 versében a görög szó, amit úgy fordít Bibliánk, hogy „*kívánságai*”, jelentheti akár a jó, akár a rossz dolgok utáni „vágyakat”. Amikor a bűn uralkodik bennünk, rossz kívánságokat szül. Ha csak a saját erőnkkel küzdünk ellenük, e vágyak erősnek vagy akár legyőzhetetlennek bizonyulnak. A bűn kegyetlen zsarnok, nem elégszik meg, mindig többet követel. Csakis hit által, a győzelem ígérését kérve kerekedhetünk felül e hajthatatlan zsarnokon.

A „*tehát*” szó igen fontos ebben a részben. Az előzményekre utal, különösen arra, ami a 10. és a 11. versben olvasható. A megkeresztelt ember már „az Istennek él”, vagyis Isten áll új élete középpontjában. A hívő Istennek szolgál, azt teszi, ami neki tetsző, így nem szolgálhat egyszerre a bűnnek is. Az ember „*Istennek [él] a mi Urunk Jézus Krisztusban.*”

Olvassuk el újra a mai tanulmányban található White-idézetet! Figyeljük meg, hogy milyen fontos a szabad akarat szerepe! Erkölcsi lényként szabad akaratunkkal rendelkezünk; dönthetünk helyesen vagy rosszul, választhatjuk a jót vagy a rosszat, Krisztust vagy a világot. A következő huszonegy órában figyeljük meg, hogyan élünk szabad akaratunkkal! Mi a tanulság abból, ahogy ezzel az ajándékkal élünk vagy éppen visszaélünk?

NEM TÖRVÉNY, HANEM KEGYELEM ALATT

Hogyan értsük Róm 6:14 versét? Azt jelentené, hogy a Tízparancsolat már nem kötelező ránk nézve? Ha nem ezt jelenti, akkor mit?

Róm 6:14 a levél egyik kulcsfontosságú kijelentése. Gyakran idézik, leginkább akkor, amikor az adventistáknak mondják, hogy érvényét veszítette a hetedik nap, a szombat.

A vers nyilván nem ezt jelenti. Korábban is felmerült már a kérdés: hogyan lehetne hatályon kívül helyezni a törvényt, ha a bűn továbbra is valóság? Hiszen éppen az erkölcsi törvény határozza meg, mi számít bűnnek. Ha a Római levélben elolvassuk a fenti vers előzményeit, sőt, ha csak azt néznénk, ami a 6. fejezetben előtte szerepel, nehéz elképzelni, hogy Pál a bűn valóságát ecsetelő érvelése kellős közepén egyszer csak azt állítaná: „Mellesleg már nem érvényes az erkölcsi törvény, a bűnt meghatározó Tízparancsolat.” Ez teljesen értelmetlen lenne.

Pál azt magyarázza a rómaiaknak, hogy a „*törvény alatt*” – vagyis az akkori zsidó gyakorlat és annak emberi szabályai és rendeletei alatt – élő embert a bűn uralja. Aki viszont a kegyelem alatt él, győz a bűn felett, mivel a törvény a szívében van és engedi, hogy Isten Lelke vezesse lépéseit. Elfogadni Jézus Krisztust Messiásnak, megigazulni benne, halálába megkeresztelkedni, megölni az őembert és új életre kelni – ezek a lépések vezetnek a bűn trónfosztásához az életünkben. Ne feledjük, a fenti ige ilyen szövegösszefüggésben értendő, és a bűn feletti győzelem ígérete bontakozik ki benne!

Nem szabad túlságosan leszűkíteni a „*törvény alatt*” kifejezés jelentését. Amikor valaki állítólag „*kegyelem alatt*” él, de megszegi Isten törvényét, nem kegyelmet, hanem kárhozatot talál. „*Kegyelem alatt*” lenni azt jelenti, hogy a Jézusban kinyilatkoztatott isteni kegyelem eltörli a kárhozottat, amivel a törvény elkerülhetetlenül sújtja a bűnöst. Így tehát, felszabadulva a törvény kárhozottatása alól, már „új életben” élünk. Ez abban mutatkozik meg, hogy mivel meghaltunk az ének, már nem vagyunk a bűn szolgái.

Hogyan tapasztaltuk a Krisztusban való új élet valóságát? Milyen kézzelfogható bizonyítékok jelzik, hogy mit vitt végbe bennünk Krisztus? Melyek azok a dolgok, amelyeket nem akarunk elengedni? Miért kell mégis feladni azokat?

BŰN VAGY ENGEDELMESSÉG?

Mire mutat rá Pál Róm 6:16 versében? Érvei miért jellemzően „feketékfehérek”? Miért csak vagy az egyiket, vagy a másikat lehet választani, és miért nem ad lehetőséget a középútra? Milyen tanulságot vonhatunk le ebből az éles ellentétből?

Pál ismét visszatér ahhoz a ponthoz, hogy a hitből fakadó új élet nem ad szabadságot a bűnre. Ez az élet lehetővé teszi a bűn feletti győzelmet, ami valójában az egyetlen módja a megígért győzelem elnyerésének.

Miután Pál az alattvalói felett zsarnokoskodó királyként mutatta be a bűnt, visszatér a szolgálótól engedelmességet követelő úr képéhez. Rámutat, hogy az ember megválaszthatja urát. Szolgálhat a bűnnek, ami a halálra visz, illetve az igazságnak, ami viszont örök életet eredményez. Az apostol nem hagy középutat, lehetőséget a megalkuvásra. Vagy az egyiket választjuk, vagy a másikat, a végeredmény pedig vagy örök élet, vagy örök halál lesz.

Hogyan taglalja Róm 6:17 versében Pál, amit az előző versben mondott?

Figyeljük meg, érdekes módon az engedelmesség a helyes „tanításhoz” (ÚRK) kapcsolódik. A római keresztényeket megtanították a keresztény hit elveire, amelyeknek azután engedelmeskedtek. Tehát Pál úgy látja, hogy a szívből betartott helyes tantétel, helyes tanítás segített a római hívőknek az „*igazságnak szolgáivá*” lenni (18. vers). Időnként hallani olyan véleményt, hogy a tanítás nem számít, ha szeretet él bennünk. Ez igen erős leegyszerűsítése annak, ami távolról sem egyszerű. Egy korábbi tanulmányban is megállapítottuk, hogy Pált aggasztotta a galáciai gyülekezetben teret nyert hamis tanítás. Óvatosan bánjunk tehát az olyan kijelentésekkel, amelyek a helyes tanítás fontosságát csökkentik!

A bűn szolgálói vagy az igazság szolgálói: igen éles az ellentét. Ha a keresztységünk után vétkezünk, vajon ez azt jelenti, hogy nem nyertünk igazán üdvösséget? Hogyan világít rá 1Jn 1:8–2:1 igeszakasza arra, hogy mit jelent Krisztus követőjének, ugyanakkor esendőnek lenni?

A BÜNTŐL SZABADON

Észben tartva a Római levél 6. fejezetéből eddig tanultakat, olvassuk el a 19-23. verseket! Az alábbi vonalakon összegezzük Pál szavainak a lényegét! Hogyan tehetnénk az életünk részévé az apostol által felvetett fontos igazságokat? Mi forog itt kockán?

Pál szavaiból kitűnik, hogy tisztán látja az ember bűnös természetét. Bezel „testünk erőtlenségéről”. Az „erőtlenség” szóval fordított görög kifejezés azt is jelenti, hogy „gyengeség”. Az apostol tudja, hogy mire képes a bűnös emberi természet, önmagára hagyva. Ezért ismét a választás erejére tere-li a szót: dönthetünk úgy is, hogy magunkat, erőtlen testünket új úrnak, Jé-zusnak adjuk át, aki képessé tesz bennünket igaz életet élni.

Róm 6:23 versét gyakran idézik arra, hogy a bűn – vagyis a törvénysze-gés – büntetése a halál. A bűn „zsoldja” valóban a halál, de a Római levél 6. fejezetében Pál a halált is úrként mutatja be, aki zsarnokoskodik szolgálai fe-lett és csalárd módon halállal fizet.

A két szembenálló úr párhuzamában Pál arra is felhívja a figyelmet, hogy ha az egyik úrnak szolgálunk, felszabadulunk a másik szolgálata alól. Ismét világos döntés előtt állunk: vagy az egyik, vagy a másik, középút nincs. Ugyanakkor jól tudjuk: a bűn uralmából való szabadulás még nem jelent büntelenséget, sem azt, hogy ne kellene küzdenünk és nem fogunk többet el-esni. Viszont már nem a bűn irányít, bármennyire valós marad is az életünk-ben, és bármennyire szükséges naponként igényelnünk a győzelem ígérését.

Ez az igehely határozott felszólítás a bűn szolgálainak. A zsarnok a szé-gyenletes tettek fizetségeként nem kínál mást, mint halált, tehát az értelmes ember szükségképpen szabadulni akar szorításából. Aki az igazságnak szol-gál, azt egyenes és dicséretes dolgok jellemzik, de nem azért, hogy kiérde-melje a megváltást, inkább új tapasztalata gyümölcseként lesz ez így. Ha a megváltásért akarna megdolgozni, nem értené az evangélium és a megvál-tás lényegét, illetve azt sem, hogy miért van szüksége Jézusra.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Gond. a Hegyibesz. „Senki sem szolgálhat két úrnak” c. fejezet, 93-95. o.

„[Jézus] Nem egyezett bele a bűnbe. Még gondolatban sem hajlott a kísértésre. Ez történhet velünk is. Krisztus emberi természete egységben volt istenségével, a benne lakozó Szentlélek vértette fel a küzdelemre. Azért jött, hogy az isteni természet részeseivé tegyen minket. Amíg hit által egyek vagyunk vele, a bűn nem uralkodhat rajtunk. Isten megfogja kezünket, és segít, hogy megragadjuk Krisztus istenségét és tökéletes jellemet öltünk magunkra” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 94. o.).

„Kereszttségünkör megfogadtuk, hogy megszakítunk minden kapcsolatot Sátánnal és ügynökeivel, és teljes szívvel, értelemmel és lélekkel Isten országának hirdetésére szánjuk magunkat... Az Atya, a Fiú és a Szentlélek ígérte, hogy együtt munkálkodik a megszentelt emberi eszközökkel” (Ellen G. White megjegyzése, *The SDA Bible Commentary*. 6. köt., 1075. o.).

„Semmit nem ér, ha valaki kereszténynek vallja magát, de életét nem jellemzi a megfelelő hit és cselekedet. Senki nem szolgálhat két úrnak. A gonosz gyermekei saját uruk szolgálói; mindenki annak a szolgálója, akinek engedelmeskedik. Addig nem lehet az ember Isten szolgálója, amíg meg nem tagadja az ördögöt és minden mesterkedését. A mennyei Király szolgálóira nézve nem lehet veszélytelen, ha bekapcsolódnak Sátán szolgálóinak élvezeteibe és szórakozásaiba, még ha sokszor is hangoztatják, hogy veszélytelen az efféle szórakozás. Isten szent igazságokat közölt, amivel elválasztja népét az istentelenektől, és megtisztítja őket magának. A hetednap adventisták éljenek hitük szerint” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 1. köt., 404. o.)!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Noha ismerjük a bűn feletti győzelem nagyszerű ígéreteit, mindan?-nyiunknak (még ha újjászületett keresztények vagyunk is!) tudnunk kell, hogy bűnösök vagyunk és mennyire romlott lehet a szívünk. Ez vajon ellentmondás? Indokoljuk is meg a válaszukat!
2. Beszéljünk arról a csoportban, hogy mit tett értünk Krisztus! Milyen változásokat tapasztaltunk? Milyen az új életünk?
3. Fontos tudni, hogy egyedül Krisztusban van üdvösségünk. Ugyanakkor miért lehet veszélyes, ha ezt túlhangsúlyozzuk, pl. ha nem gondolunk a másik oldalra, arra, hogy mit tesz Jézus bennünk, hogyan formál át a saját képére? Miért kell az üdvösségnek mindkét oldalát egyaránt hangsúlyozni?

B. ROÓZ MAGDOLNA:

ADD MEG KENYERÜNKET!

Az égi ablakok kitárultak sarkig,
és a manna lassan hullani kezdett.
Reggelre befedte a pusztaságot,
angyalok kenyere, Istentől áldott! –

A népnek üdvdala törte meg a csendet.
Amikor az özvegy korsaja megürült,
azt gondolta akkor, hogy eljött a vész.
De mikor hű szíve az ég felé hajolt,
nem ülhetett Sátán a halotti tort. –
A korsón megpihent az áldó égi kéz.

Tudom, hogy sohasem fogy el a kenyérem.
Téged áldlak, Atyám, hogy Jézust küldted.
– Bár szívem e kegyet még most sem érti –,
küldted őt, ki megtanított így kérni:
Ó, add meg mindennap a mi kenyérünket!